

Sidste s.e. H3K, 24. jan 2015

Tekst: Matt. 17. 1-9

Salmer:

392 Himlene Herre

54 Hvad mener I om Kristus

22 Gådefuld er du (*altergangssalme*)

56 Jesus er navnet

I morgen er det sidste søndag efter hellig tre konger.

Selv om navnet "Hellig tre konger-tiden" kunne tyde på, at det mest handler om de vise mænd fra østerland, der følger stjernen og kommer med guld, røgelse og myrra til barnet i krybben, så har Hellig tre konger-tiden også en anden og langt dybere betydning.

Fra gammel tid har man nemlig kaldt perioden efter d. 6. januar for 'epifanitiden' - det vil sige den tid, hvor det åbenbares og bliver mere og mere tydeligt, hvem Marias og Josefs barn - denne Jesus fra Nazaret - egentlig er.

I gamle dage fejrede man således hvert år en epifanifest den 6. januar til minde om Jesu dåb, hvor en guddommelig røst fra himlen forkynder: "Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag."

Dermed åbenbares det, at Jesus ikke blot er Marias, men også Guds søn - sandt menneske og sand Gud.

Og Hellig tre konger-tiden (epifanitiden) bliver så afsluttet med den mystiske beretning, vi lige har hørt: "forklarelsen på bjerget." En fantastisk beretning, hvor disciplene ikke blot møder Moses og Elias og får lov at kigge lige ind i Guds åbne himmel, men hvor ringen også sluttet tilbage til epifanitidens begyndelse med røsten fra skyen, der som et ekko af stemmen ved Jesu dåb, forkynder for de undrende disciple: "Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!"

Det er ikke så mærkeligt, at Peter begejstret foreslår: "Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias."

For hvem af os ville ikke gerne være i Peters sko - længslen efter at høre englens synges - drømmen om at komme i den syvende himmel - den drøm har mennesker vel altid haft.

Tænk, hvis vi kunne få lagt nogle flere brikker til et klarere billede af Gud.

Mange har forsøgt at skyde genvej til det guddommelige - nogle har eksperimenteret med euforiserende stoffer, der sendte dem på bevidstheds-udvidende rejser til sindets særeste galakser, men næppe til himlen. Andre har søgt 'ud af kroppen oplevelser' gennem meditation - og fælles er længslen efter større viden og større indsigt og større klarhed.

For det kan være svært at leve med modsætninger. Ikke blot med de dobbeltheder, som vi hele tiden møder mellem glæde og sorg, liv og død, fryd og smerte. Men også med de modsætninger, som rejser sig i vore tanker om Gud og mennesker. Gud er almægtig, siger vi i trosbekendelsen. Men straks dukker den tanke op: Jamen, så må han være grusom, når han ikke bruger sin magt mere håndfast. Eller vi siger: Gud er god. Og straks dukker den tanke op: Jamen, så må han være svag, siden hans tolererer de katastrofer, som vi er vidner til i de sidste par uger i Syrien, Afrika og Frankrig.

Gud - almægtig og god på samme tid. Retfærdig og kærlig på samme tid. Vi kan ikke altid få det til at stemme tankemæssigt! Men der er tanker, som for os strider mod hinanden - og alligevel kan de være sande begge to. Paradokser kalder vi dem.

Det er faktisk også det, vi hører om i dag, da Jesus står på forklarelsens bjerg sammen med sine tre disciple. Tidligere havde de vandret sammen på de støvede veje. Spist og drukket sammen. De havde lært Jesus at kende som menneske. Men her på bjerget ser de ham pludselig i hans guddommelighed. Som sand Gud - og dog sandt menneske. Igen et paradoks.

Men lige som nogle af de dybeste sandheder i vores tilværelse kun kan gengives i paradokser, sådan er det også, når vi taler om Gud. Det kan være et kors for tanken, og samtidig give os en dybere indsigt i livets mysterie. Men det kan også ske, at modsætningerne gør ondt. De kan smerte og pine.

Sådan gik det for Jesu venner. De havde fulgt ham i en almindelig dagligdag og forstod ham ikke rigtig. Især ikke når Jesus begyndte at tale om sin kommende lidelse og død. Da sagde Peter præcis det, som vi andre tænker: "Jamen, gå da udenom. Find dog en nemmere løsning" Og når de mødte de syge og de sultne ...? Jamen, hvad skulle disciplene stille op i en verden fyldt med modsigelse og modgang og smerte?

Men så er det, at de får en åbenbaring, da Jesus tager de tre disciple med op på afklarelsens bjerg. Her oplevede de på samme tid et syn og en håndgribelig virkelighed. Jesus bliver som forvandlet, som lys. Glorien tændes om hans pande. Himmelglansen bryder frem. De oplever en herlighed, som jager jordens mørke skygger på flugt.

Ikke så underligt, at Peter syntes, at det er så vidunderligt, at det må holdes fast. Tænk at kunne slippe for alle modsigelserne nede i dalen med død og undergang og katastrofer, med tro og tvivl og så blive oppe på bjerget i Guds trygge evighed. Slå sig ned og bygge hytter.

Men der blev ikke udstedt byggetilladelse oppe på bjerget. Det var ikke et sted til at bygge på, men til at knæle på.

Lysen slukkes igen og fortællingen ender med, at kun Jesus står tilbage - ham alene. Og så gør han følgeskab med disciplene ned ad bjerget tilbage til dalen. Forklarelsens bjerg var hverken hans eller deres blivende sted.

Der er tre bjerge, som spiller en vigtig rolle i fortællingerne om Jesus: Saligprisningernes bjerg (hvor han holdt sin bjergprædiken), Forklarelsens bjerg (som vi hører om i dag) og Fristelsens bjerg.

Det sidste, fristelsens bjerg, er det bjerg, som djævelen førte Jesus op på, og viste ham alverdens herlighed. Og djævelen sagde: "Alt det dernede vil jeg give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig. Bliv blot på bjerget som hersker over alle de små dernede".

Men Jesus lod sig ikke friste. Han ville ikke blive der på toppen som verdens hersker, men vandrede i stedet ned i dalen for at være sammen med de små mennesker.

Og det mærkelige er, at der er en slags parallel til det, Peter siger: "Lad os slå os ned, for her er dejligt at være. Glem dem dernede, for her er hyggelig, rolig, underlig skøn".

Peter optræder næsten som frister. Hans glæde over at være oppe på bjerget - fjernt fra den menneskelige nød - er en ny fristelse.

Men Jesus bliver ikke deroppe på toppen, men går ned ad bjerget, ned i dalen. Og det første han møder, da han kommer ned, er den menneskelige nød: En far, hvis barn er sygt. Og mange andre, der kommer med deres lidelser.

Jesus fører disciplene ned ad. Og havde de et øjeblik oplevet en dyb sammenhæng og afklaring oppe på bjerget, så er det ikke sammenhæng, de oplever, da de kommer ned - men magtesløshed og tvivl. Hvorfor kan de ikke helbrede de syge? Hvad er meningen med Jesu død? Hvorfor svigter Peter og de andre? Hvorfor er der hele tiden så mange modsætninger?

Og mon ikke vi kender os selv midt i det hele? Stod det til os, ville vi hellere være oppe på toppen, hvor alt tager sig ud i forklarelsens skær. Ro og fred, fordybelse og sammenhæng. Men dagligt spændes vi ud mellem den afklarede og den uoverskuelige, kaotiske virkelighed.

Det er djævelsk fristende at blive på bjerget. På sikker afstand. Fjernt fra det modsætningsfyldte og splittede og uforklarlige menneskeliv. Fjernt fra de øjne, der kan se på mig med smerte og lidelse.

Men Kristus gik ned i vores menneskelige verden, hvor han blev slået ihjel. Han gik fra at være Gud til at blive menneske. Fra forklarelsens bjerg til Golgata.

Han færdes blandt dem, vi kalder de mindste, for at vise den modsatte vurdering af djævelens. Mens djævelen går op på et bjerg og siger: så små og ubetydelige er dine medmennesker, går Jesus ned ad bjerget og siger: så uendelig en værdi sætter jeg på mennesket.

Mens vi drages mod Fristelsens og Forklarelsens bjerg, taler Jesus fra Saligprisningernes bjerg om alle dem, vi helst vil se bort fra:

De fattige, de sørgende, de sagtmodige, de, der hungre og tørster efter retfærdighed, de barmhjertige, de rene af hjertet, og de, som stifter fred. Alle disse mennesker prises salige.

Og ingen af dem ville vi have fået øje på fra Fristelsens eller Forklaringens bjerg. For dem fristes vi ikke til at dele skæbne med - og det er uforklarligt, at de prises salige.

Nej, det er nemmere at forstå Peter, der trækker sig væk, end Kristus, der går ned og deler skæbne med dem. Men Kristentro består af denne gåen ned ad bjerget.

Så er beretningen i dag en fortælling om glansen, der bliver til glæde. For vel kan kærlighed og oplevelse stråle i et tindrende nu - det kan menneskers og Guds. Men fra dag til dag - ikke i det korte øjeblik, men i tiden - da lever den som glæde.

At gå med glæde betyder ikke at gå med glorie om panden. Men det betyder at gå med lys, så jeg kan vandre i mørket trods alt. Vandre ned til den almindelige modsætningsfyldte hverdag.

Og der følger Jesus med og tænder lys. For af uforklarlige grunde elskede Gud verden så højt, at han forlod sin lysende himmel og steg ned ad alle bjerge. Han forlod sin ophøjede ro og gik ind i verdens tumult og smerte. Han vil ikke som djævelen se ned på os, men være midt iblandt os.

Sådan vil han vise os sin ubegribelige kærlighed. Sådan omskaber han glansen fra det høje, så den bliver til glæde i det lave.